

Олексій Кацай

Хрест часу

Глава 1. Все починається з ельфів

За грибами в Чернецькі плавні Микитку батьки ледве відпустили.

— В ліс! Самому!? Нізащо! — вперлася мама Аня.

— Не самому, а з Темкою Гедмінасом, — шморгнув Микитка носом.

— Без дорослих? — засумнівався тата Саня.

— А от як без дорослих Землю рятувати від космічних піратів, так можна? — натякнув Микитка на свої небезпечні пригоди в навколосемному просторі.

— Наші дикі тварини страшніші за космічних піратів! — оголосила мама Аня.

— Та біля плавнів страшніших від зайця чудовиськ немає! — аж захлинувся Микитка від обурення. — А от як феррян страхатися, так можна? — натякнув на свою карколомну мандрівку на інший край Галактики.

— Вам і за піратів, і за феррян, дісталосся на горіхи від шкільного керівництва, ні? — строго здійняв пальця тата Саня. — В Синусоїди Пі он навіть сфера голови посивіла від ваших приключок.

Це він згадав директрису Школи інопланетян Синусоїду Пі — електроїдного педагога з газового гіганта якоїсь далекої зоряної системи.

— Так ми вже ж виправили свою поведінку! Опанас он навіть радив іншим шкетам на нас із Йевою рівнятися!

Опананас був андроїдом, який викладав працю та фізкультуру в Школі інопланетян. Шкетами скорочено звалися школярі-кадети цієї школи. А схожа на собаку інопланетянка Йеванджі Лай — для друзів просто Йева, — була найкращою подругою Микитки у класі.

А загалом найкращим другом в нього був Темка. Але він вчився у звичайній земній школі і після переходу Микитки до інопланетян, вони бачилися дуже нечасто.

— Я і так з земними друзями не бачуся! — аж стиснув кулаки Микитка. — Я вже й людську мову забуду скоро!

Батьки якось засмучено зиркнули одне на одного. А потім поохали, поохали й вирішили, що Микитка з Темкою самі поїдуть маршрутною до Меланівських дач. Не далі. Там і в родини Грицаїв будиночок був. А з дач, що поряд з плавнями, хай у ліс за грибами сходять. Там не заблукають. Але, все одне, щоб недалеко! І смартфони щоб з кишень не виймали!

А вони сусідці по дачі зараз зателефонують,

щоб вона прослідкувала за ними.

Тому цього суботнього ранку Микитка й трусився на жорсткому сидінні маршрутного мікроавтобуса. Вже переїхали через Дніпро по Грюківському мосту. Гедмінас захоплено розповідав йому про останні ролеві ігри в рідній школі, а Грицай кивав неухважно в особливо гучних місцях і думав про своє.

Бо останнім часом він відчував себе дуже винуватим. Опісля того, як його зарахували у шкети, він і дійсно майже не бачився з Темкою.

Що він міг йому сказати? Що навчається з дітьми з усієї Галактики? Що його нова Школа знаходиться у приміських Вербках, на березі Дніпра, й голографічно замаскована під закинтий теплохід «Іон Тихий»? Що жоден землянин не може до неї підійти? Бо вона оточена до того ж і психічним бар'єром, який повертає назад будь-якого випадкового перехожого?

Ага, розкаже. Темка лишень пальцем біля скроні повертить і правий буде. Тільки образиться ще більше.

Тож, хай, як було, так і буде: мовляв, перевели його батьки до приватної школи. Навчальна програма, мовляв, важка дуже. Вільного часу взагалі не залишається. Тобто, потягне Микитка той самий час, а далі вже видно буде.

— А потім ми з аками влаштували війну за

Лихолісся, — торочив Темка, аж підстрибуючи на сидінні. — В Марсіянському парку. Жереб почесному кинули. Нам, бекам, випало, звісно, ельфами бути. А акам — самими собою. Орками, тобто, — захихотів Темка. — А я Грандуїлом був, сином Орофера. І королем лісових ельфів. Ти слухаєш?

— Так, так, звісно! — зобразив щире захоплення Микитка: ну, що йому ті дитячі ролеві ігри з дерев'яними мечами, якщо він вже пережив справжні космічні битви і бачив справжні бойові лазери? — Дуже цікаво! А далі?...

— Далі, здається, не їдемо, — гучно кахикнув неголений водій, пригальмовуючи маршрутку.

Пасажири трохи здійнялися з крісел, закриваючи хлопцям поле зору. Але ті встигли побачити попереду метушливий натовп, що перекрив шлях. Натовпу сигналізували автівки. Над натовпом майоріли плакати з гаслами і бубонів мегафон.

— ... не дамо! — почули хлопці, виходячи з мікроавтобусу. — Не дозволимо будувати нову автотрасу через Чернецькі плавні. Це зухвале порушення екології...

— ...і громадських прав ельфів! — підстрибнула худенька дівчина в зеленій курточці і з таким саме зеленим волоссям.

— Містечкові олігархи, — не звернув на неї уваги височезний хлопчина у довгому чорному

плащі, — хочуть скористатися недосвідченістю громади...

— ...і місцевих ельфів! — не вгавала худенька. — Дай, дай-но мегафон! — буквально вирвала вона динамік з рук високого. Люди! — метельнула зеленим волоссям. — Панове громадо!!! Будівництво нової траси не лише сплюндрує сільськогосподарські землі, не лише нанесе непоправну шкоду заповідним місцям і диким тваринам, а й... а й знищить батьківщину гременецьких ельфів, які з давніх давен живуть поряд з нами.

У Темка навіть щелепа відвалилася.

— Наша екологічна громадська організація «Друзі Плавнів» знайшла неспростовні докази цього, — верещала зелена. — Ми навіть виявили живу ельфійку, яка втекла від нас. Але, ми встигли її сфотографувати і на нашому сайті та в минулому номері «Гременецького Кур'єра» була...

— Та що мені ті елфи-шмельфи! — загорлав якийсь дядька. — В мене он траса просто через подвір'я проходитьиме.

— Пі-пі-і-і, — засигналила якась автівка. — Та пропустіть же! Їхати треба!

— Через подвір'я в нього!.. — загаласував хтось. — Он в лісі ані грибів, ані ягід екологічно чистих не буде!

— Пі-і-і-і!!!

— Тьхі, ти! — сплюнув неголений водій маршрутки й заходився порсатись у двигуні.

— Пішли, Темку, — труснув Микитка друзяку за плече. — Тут вже до дач не далеко. Навпростець, через перелісок.

Осінній ліс був блакитним, золотим і червоним. Казковим. Мабуть, саме в таких краях і жили легендарні ельфи.

— Я бачив... бачив... — підстрибував на ходу Темка, метеляючи своїм порожнім кошиком. — На сайті, ага... Мені Тайка Студзинська ту фотку показувала. І чуваки потім. Справжня ельфійка! Під Гременцем! Мабуть, і справді вони тут живуть...

— Та які там у нас ельфи? — скептично шурхотів впалим листям Микитка. — Їх в Україні й не було ніколи. Вони на півночі жили. Якщо взагалі жили. А в нас лише мавки та лісовики усілякі. А, загалом, казки усе це для малят.

— Ні, ні! Ти що?! Які казки? Фотка ж! Які малята? Історія ж! Звідки Україна пішла? З Русі, коли сюди вікінги до нас припливли. А де ельфи раніше жили? У вікінгів. А як вікінги з ельфами пливли? По Дніпру. А де наш Гременець розташований...

— О, великий космос! — закотив очі Микитка. І вкляк.

Бо з товстелезної гілки великої осики на нього розгублено дивився він. Ельф.

Глава 2. Ельфійка Ельніель

Був ельф тонким, гнучким і високим. Він охопив обома руками стовбур, притиснувшись до нього й випроставшись на гілці у повний зріст. Наче сховатися за стовбур хтів, але не встиг.

Вдягнутий він був у сірі лосини та високі чоботи. Зверху, під жилеткою без рукавів, ховалася довга туніка. Широкий пояс з великою пряжкою перехоплював її у талії і від того туніка внизу нагадувала коротеньку дівчачу спідницю.

Микитка примружився. Метеор тобі в горлянку! Та це ж і є дівчина!..

З довгим срібним волоссям, з-під якого стирчали трикутні вуха. І з ледь помітним злотистим сяйвом, що огортав тендітну постать. Наче силове поле — космер, шкільний космоцикл для пересування у відкритому просторі. За кожним шкетом такий закріплений був.

— Здрас-с-с... — вичавив Микитка.

Темка нічого не вичавлював. Темка як роззявив рота, так і стояв поряд ні живий, ні мертвий.

Ельфійка відірвала від вражених хлопців погляд великих зеленючих очей — наче два літніх листика на осінньому дереві лишилося — й нашорошено зиркнула навкруги. Впевнилась, що нікого більше немає. І... і побігла по гілці з явним

наміром перескочити на іншу деревину.

— Сті-і-ій... те... Стійте-е-е!!! — очунявся Темка і кинувся за лісовою дивовижею, що вже стрибала вгорі з гілки на гілку, віддаляючись від хлопців. — Стійте, стійте, стійте, — задріботів.

Микитці нічого не залишалось, як кинутися за другом.

А ельфійка довгими стрибками, наче короткими перельотами, ширяла над ними. Допоки на якусь зовсім вже суху галузину не втрапила. Вгорі тріснуло, наче прозоре повітря луснуло, і дівчина почала падати на, вже брунатне, листя. Тільки й того, що руками змахнути встигла.

Хрусь!.. Ш-ш-ш... Шурх! Шмяк...

Микитці здалося, що перед тим, як ельфійка впала на спину, золотаве сяйво навколо неї трохи ущільнилось. Оповіло на мить бурштиною хвилиною її і знову майже згасло.

— Ой! — кинув убік свій кошик Темка. Він так і біг з ним по лісу. — Ой, ви не забились? З вами все добре?

Ельфійка рвучко сіла і, не встаючи та відштовхуючись зігнутими ногами від сируватої землі, посунула задом до найближчої сосни. Не забила, значить. Вперлась спиною в мідний стовбур і завмерла, стріляючи на хлопців смарагдовими очима. Шкіра на її довгастому обличчі теж виграла мідним кольором.

Темка занепокоєно встав біля дівчини на коліна. На добрячій відстані, щоправда. Злякати боявся. Що казати, не знав. Тільки головою вертів заклопотано.

Микитка зітхнув, підібрав Темчин кошик, акуратно поставив на землю, поряд зі своїм, і теж присів навпочіпки навпроти ельфійки. Він і не таких ще істот бачив.

— Не бійтесь! — мовив. — Усе гаразд. Мене, — приклав руку до груди, — Микиткою звати. Микита Грицай. А його, — простягнув руку до друга, — Темкою...

— Артем Гедмінас, — кукурікнув Темка якимсь півнячим голосом. І додав: — Шановна леді...

Хіба що не вклонився ввічливо. Ще той ельф! А Микитка сторожко спостерігав за тим, як тонка рука з довгими пальцями потягнулась до великої пряжки широкої поясини. Пряжка зблискувала різнокольоровими самоцвітами. Щось дуже нагадувала Микиткові ця пряжка.

Довгий палець торкнувся синього камінця.

— Ельніель, — шурхнуло у повітрі. Наче вітерець впале листя ворухнув. — Мене звать Ельніель. — І схлипнуло раптом: — У вас їстоньки нічого немає?...

Годували дивне створіння, витягнувши усе їстівне з обох рюкзачків, що телепалися в друзів на

спинах. Напували мінералкою. За цією звичайною справою і здивування швидко минуло. А потім Микитка згадав, що в них на дачі має бути чай. І забута банка малинового варення.

Ельніель спочатку закомизилась, мов малесенька дівчинка, але потім попленталась таки з хлопцями до недалекого дачного селища. Недовірливо, перелякано, але попленталась.

Втім, ще більше вона перелякалася тоді, коли з сусіднього будинку викотилась сусідка й загаласувала ледь не на всі дачі. З лісом та плавнями разом.

— Отакої! Привіт, Микитко! Отаке! А мені мати казала, що вас двоє буде! Нічогенько собі! А це що за дівчина?

— І вам доброго дня, пані Аглаю, — ввічливо відповідав хлопець, спиною заштовхуючи Темка з ельфійкою до своєї оселі. — Та це... Це з нами однокласниця ув'язалася. Тая Студзинська. Я зараз мамі зателефоную.

Мама наказала допомагати дівчині тягати важкий кошик з грибами. А тато — уступити їй місце у маршрутці на зворотному шляху.

— Де ви живете в нашому осінньому блакитно-золотому краї, оздобленому... як це?... невмирущою красою століть і тисячолітньою... м-м-м... мудрістю пройдешніх поколінь, леді Ельніель? — розтікався словами Темка, підсовуючи

леді банку з варенням. — Що сталося з вами... е-е-е... чарівна квітка Чернецьких плавнів?

Чарівна квітка швидкими рухами поправляла своє срібне волосся, торкаючись іноді долонею трикутних вух, і знічено дивилася на Гедмінаса. Задовольняти його цікавість вона явно не поспішала. І пряжка... пряжка... Що ж вона нагадує Микитці?

— А й справді, як ви на дерево потрапили, Ельніель? І на фотку в «Гременецькому Кур'єрі», — буркнув він, відриваючи, врешті решт, очі від самоцвітів. І губи — від чашки гарячого чаю. — Мо' розповісте?

— Н-не... не можу, — зненацька знову хіба що не розплакалась дівчина. — Поки що не можу, — шморгнула носом. — Всьому свій час. І, будь ласочка, ви теж... Теж нікому-нікому про мене не кажіть! Нікому-нікому на світі. Добре, дядечки?

Оті «дядечки», почуте від істоти їхнього віку — якщо не більшого, бо ельфи, як відомо, живуть сотні років — приголомшили хлопців. Навіть зібраного Микитку. А що вже Темку!.. Він хотів щось сплести в тему, але Грицай вже спробував взяти себе в руки:

— Добре, тітонько! Але, може вам допомога якась потрібна? Он, як зголодніли. Здалеку, мабуть, діставалися.

— Здалеку. З дуже й дуже далекого далеку.

Тут ніхто такого далеку й не знає.

Микитка, якому вже доводилось впритул бачити зірки іншого краю Галактики і, навіть, пролітати крізь них, тільки посміхнувся скептично. А потім... Потім ледь не розлив свій чай на стару скатертину: бо втямив зненацька, що нагадує йому велика пряжка ельфійського ременю.

Приладову панель космера! Маленьку приладову панель космера! От що ця застібка нагадувала Микиті Грицяю, досвідченому шкету зі Школи інопланетян!

Він примружив очі. Точно! От і ледь помітне жовтаве сяєво навколо Ельніель, від якого у повному захваті його найкращий друг Темка... А це ж — прояв слабкого силового поля! Слабкого, але такого, що захистило ельфійку, коли вона з дерева впала.

Але... Як же?... Яким чином?... Звідки?! Дістатися до Землі з далеких зірок можна було тільки трасою Метростару. А приймач траси в Сонячній системі, наскільки знав Микитка, ретельно контролювався Школою інопланетян. Чи шкети чогось не знають?

Треба краще навколо обдивитися. Про всяк випадок.

— От що, Темку, ви тут з Ельніель побалакайте, а я піду, трохи таки грибів назбираю. Бо що ми вдома казатимемо?

— Звісно, звісно, — муркотів Темка, — а ми поки з леді Ельніель пройдемося по рунах наших сердець і... це... як його... тихих струнах наших спогадів...

Тъху!..

Глава 3. Рятувальна капсула

Обдивлятися в лісі Микитка вирішив системно, а не навздогад. Як в Школі вчили. Тож відразу пішов до осики, на якій вони вперше побачили Ельніель... Визначив напрямок, за яким вона втікала від нього з Темкою... І хвилин за двадцять вперся у величезну купу хмизу. Такі купи лісники робили, аби потім вивезти зібраний сухостій з лісу.

Навколо хмизу торішня трава була прим'ята. Чи то лісниками, чи то... Микитка, примружившись, схилився до землі. В одному місці, просто в неї, вкарбувався відбиток невеличкого чобітка. Ельфійського розміру.

Поряд зі слідом брунатиласть шляпка білого грибу. Поряд — ще одного... Ще... Але, Микитці було не до них.

Він поставив кошик і сторожко обійшов навколо, наїжаченої гілками, купи. В плетиві сухого гілля щось зблиснуло. Хлопець потягнув хмиз на себе.

Та й вражено втупився у те, що ховалося під ним. Це було щось, схоже на білий обтічний багажник, який іноді ставлять нагорі легкових автомобілів. А, може, це й насправді багажник?

Хлопець потягнув його на себе. І ледь не впав. Такий він легкий був. Майже невагомий. Зроблений з якогось явно неземного матеріалу. На білому, з блакитними іскорками, боці цього матеріалу виблискували декілька самоцвітів. Але Микитка вже зрозумів, що то є кришталеві кнопки. Такі саме, як на пряжці поясу Ельніель.

Пробігся по них пальцями. Але, нічого не сталося. Вочевидь, для того, щоб відкрити «багажник» треба було знати якийсь код.

Тому Микитка почував потилицю, сів просто на знайдений предмет і витягнув смартфон, перероблений Опанасом на дальній космічний зв'язок:

— Привіт, Йево? Ти де?

— Привіт, — почувся ледь переривистий голос прямоходячої розумної собаки з планети Нджай. — На Місяці. У селенбол граємось. Погано, що ти додому на усі вихідні пішов. В нас захисника не вистачає. Плюмме!!! — загорлала Йева раптом. — Так нечесно! До того боку тріщини всього п'ять метрів. І маля перескочить... Вибач, Микитко. Що там в тебе? Бо ніколи.

— В мене, здається, не облікована

інопланетянка з'явилася. — І хлопець виклав все про останні події в околицях Меланівського дачного кооперативу.

Коли Йеванджі Лай відповіла, то стало зрозумілим, що гра таки перервалася. У смартфоні-гіперфоні чувся неясний шепіт. Мабуть, Йева зовнішній зв'язок увімкнула й шкети скупчилися довкіл її силового кокону.

— Срібне волосся, кажеш? Шкіра з мідним відлиском? Вуха трохи трикутні? На дельфів схоже.

— Яких таких дельфів?

— Потім. Я сама погано про них знаю. В загальних рисах тільки. Бо в Школі нікого з Дельфи чомусь немає. А от багажник твій... Там інвентарний номер є?

— Який такий номер? Де?

— На нижній пласкій частині.

Микитка здійнявся з багажника, перевернув його і побачив на сліпуче-білій поверхні великі темно-сині літери космополійської мови.

— ІРК-01-03 ПЗ Світильник Теонора, — прочитав у гіперфон, затинаячись.

— Так я і думала. Це — перша індивідуальна рятувальна капсула третього рятувального катера прогулянкового зорельота «Світильник Теонора».

— Який такий зореліт? — здивувався Микитка. — Який світильник?! Ми ж тільки гіперпросторовим Метростаром користуємось, ні?

— Так. Але, і прогулянкові зорельоти, або просто яхти, теж існують. Вони перекидаються до тієї чи іншої зірки саме Метростаром. А потім здійснюють екскурсію навколо неї у комфортних умовах. Для забаганок туристів, коротше, — вклинився в розмову Коца — чи Тоца? — павукоїд з планети Папу-Паут.

Їх було два брати-близнюки і Микитка й досі погано їх розрізняв. Тим більше, на слух.

— А чого це «рятувальна капсула рятувального катера»? — спитав.

— Принцип матрешки, — запахнув з гіперфону свіжою капустою Плюмм, розумна рослина з планети Люмбар. Він розмовляв запахами і вже давно вирішив, що після школи обов'язково стане зоряним патрульним. — Для надійності. Згадай, нам Бабабан розповідав.

Болотянин Бабабан був командором Сонячної ескадри Зоряного патруля, який і вразив свого часу Плюмма. А саму ескадру, після знешкодження шкетами піратського крейсера, до Землі для зачистки простору спрямували.

— Ага, ага, — не вгавав ерудований КоцаТоца, — якщо щось на яхті станеться, то пасажери можуть на рятувальні катери перейти. А на кожному з них ще й одномісні рятувальні капсули є. Вони, на відміну від наших космерів, можуть і на короткі міжзоряні відстані стрибати. Їх

про всяк випадок поставили. Якщо із катером теж щось станеться.

— Тобто, — вразився Микитка, — ви хочете сказати, що Ельніель перетерпіла аж дві космічні катастрофи?!

— Н-ну, не знаю... — невпевнено протягнула Йева. — Але, якщо одномісна капсула... — Вона трохи помовчала. Шкети теж принишкли. — Ну, — спитала Йеванджі Лай у них, — грати ще будемо?

— Ні... та яке там... ото ще...

— До речі, — не звернула на них уваги нджаянка, яка була, здається, впевнена у їхній відповіді, — в капсулі є запас їжі на два земних тижня. А ти, Микитко, кажеш, що вона зголодніла дуже. Тобто, вона не менше, як третій тиждень в Чернецьких плавнях ошивається.

— Мауглі! — заголосив хтось зі шкетів. Блямбо, здається, з сузір'я Лебедя. — Ми нещодавно по земній літературі проходили. Космічна Мауглі! Дитина, що залишилась сама в страшних придніпровських джунглях. Але ми її врятуємо і...

— Джет згаси! — обірвала шкета Йева. — Зоряний патрульний знайшовся! Кебу увімкни краще. Вона тут вже третій, як мінімум тиждень. А ніхто рятувати її не прилетів. А в кожній рятувальній капсулі маячок має бути. Микитко, там нічого такого червоненького не мигтить?

Микитка знову здійняв капсулу — ох, і легенька ж яка! — і ще раз уважно оглянув її.

— Ні, — мовив, — нічого.

— Отож. Щось тут не так. Втім, міг і розрядитися. Бо розрахований він, як і капсула, на не дуже тривалий час роботи. Бо на капсулі до будь-якого розумного світу можна самому максимум за тиждень дістатися. А вона... Ні, щось тут не так, — повторила.

— А ще вона просила про неї нікому не оповідати, — пригадав Микитка. — Нікому-нікому.

— Отож, — повторила Йева. — Чекай. Ми за півгодини будемо. Тільки гіперфону не вимикай. Ми по ньому зорієнтуємось.

— А Темка? — спитав Микитка тихо. — Що з ним робити. Він зараз із Ельніель чаює.

В просторі настала тиша.

— От, дірка чорна! — порушила її по тому Йева. — Сплавляти його якимось потрібно. Щоб нас не побачив.

— А, може... — тоскно вичавив Микитка, — може розповісти йому все? Про школу. Він язика за зубами тримати може. В мене раніше від нього жодних таємниць не було.

— З глузду з'їхав?! Ми з тобою й так на контролі. У самого Департаменту освіти ГАЛКОНу на контролі! Нас Департамент освіти Галактичного Конгресу вижене зі школи, врешті решт. І Школу з

Землі прибере на додачу. Ти цього хочеш?

— П'ятий параграф шкільного статуту. Контакт школярів-кадетів або членів викладацького складу з населенням планети перебування освітнього закладу без потреб, перерахованих у додатку чотирнадцять, карається... — почав цитувати КоцаТоца.

— Та знаю я! — зчепив зуби Микитка, згадуючи, скільки електромагнітних сил коштувало Синусоїді Пі, аби довести галактичному начальству необхідність його зарахування до Школи. І доведення до відома його батьків. — Все знаю. Гаразд. Придумаю щось. Час ще є. Тільки ви усім екіпажем на дачу не суньтеся. Сам pozwу.

Глава 4. Донька доктора Дрюлавана

Звати нікого не довелось. Бо схарапуджений шкетський екіпаж розбігся увсебіч відразу після того, як сусідка Агляя Митрофанівна випадково побачила КоцаТоцу. Вона як раз до будиночку Грицаїв ішла, аби проконтролювати дітлахів. А брати як раз через задній паркан полізли.

Тож пані Агляя тільки того й встигла, що заверещати:

— Отаке от! Павуки! Гігантські павуки!!! Отакісінькі!..

Та й знепритомніла. Темка, який, на щастя,

нічого не побачив, кинувся шукати нашатир. Ельніель, яка перелякалася ще більше, забилася в дальній куточок кімнати. А Микитка, який ще не знав, як скористатися ситуацією, почав викликати швидку допомогу. Та й за сусідку він дуже перелякався.

Йеванджі Лай, скинувши шкільну форму й вставши на чотири лапи, плуталася під ногами, прийнявши подобу звичайного дачного пса.

Швидка допомога приїхала і насправді швидко. Вона забрала Аглаю Митрофанівну, яка вже прийшла до тями й голосно співала, коли її клали на носі:

— Бодька — босс всіх павуків,
Він їв мух і комарів,
Хавав то саме, що я.
Шкода, Бодькі вже нема!..
Бодька — босс всіх павуків...¹

Темка поїхав з нею, бо була Аглая Митрофанівна, хоча й головою якоїсь там ветеранської організації, але жінкою самотньою та слабкою. Це Микитка другові сказав, буквально впихаючи його в карету швидкої.

— Давай, давай, їдь! Прослідкуй щоб ветерана

¹ DZIDZIO «Павук».

праці зовсім не залікували. А я зараз старикам зателефоную. І твоїм, і своїм.

— Так... це... ти ж... — лепетав Темка. — Ти ж прослідкуй, щоб Ельніель не втекла. Я швидко повернутися спробую.

— Ні, ні... Давай вже завтра. Головне зараз — ветеран праці. І ти ж нікому не кажи про ельфійку. Нікому-нікому. Бо ж Ельніель сама просила. Бо ж сам чув.

А потім Микитка тривалий час стояв, витираючи долонею спітнілий лоб. Доти, допоки Йева не сіла поряд, а з-за рогу будинку не визирнув Плюмм.

— Н-ну!.. — вичавив хлопець обурено. — Ну, ви даєте! Заслужену землянку до лікарні довели! А ота парочка де? Ар-рахніди!!! — Це він так по біологічному близнюків обізвав.

— Я і їх, і усіх інших геть звідси прогнала! Увесь дитячий садок цей! — відповіла Йева. — Тільки ми з Плюммом залишились.

— Давай-но з твоєю дельфійкою знайомитись, — нетерпляче запахнув Плюмм часником.

Втім, у будиночку він вже ввічливо пахнув малиною, вітаючись з Ельніель. І по тому, як вона буденно сприйняла і вигляд, і вітання Плюмма та Йеви, Микитка остаточно зрозумів, що його гостя і дійсно ніяка не ельфійка. А звичайна цивілізована

інопланетянка Космополії. Так називалося об'єднання планет, яке координував ГАЛКОН.

Але менш загадковою від цього дівча не ставало. І менш вередливою. Вона зовсім по-дитячому копилила губи й відмовлялася відповідати на найелементарніші запитання. Дивна якась інопланетянка...

І тут раптом до Йеванжі Лай дійшло:

— Слухай, ти, мабуть, з дому втекла, а? І не хочеш, аби тебе знайшли?

Ельніель якось дивно тіпнулася, хвилюк подумала, а потім згодливо й швидко-швидко затрусила головою. Микитці ця раптова згідливість чомусь не сподобалася.

— Ага, — мовив. — Втекла. Просто з рятувального катеру дельфійської яхти «Світильник Теонора».

Невдачлива ельфійка аж на місці підстрибнула: до того ніхто ані про планету Дельфу, ані про космічну яхту не згадував.

— Звідки ви...

— Звідти. Я твою капсулу знайшов. Яку ти у хмизу сховала. Геть розряджену. Вона зараз в літньому душі стоїть. Ледь всунув. Тож, зізнавайся, на капсулі до Землі дісталася?

— Угу. Мені татко так наказав. Сказав тут чекати.

— Який такий татко?!

— Мій. Найкращий в світі. Бачите, який він мені анти... анти... антигравітатор зробив? Левітатор називається.

Ельніель легенько торкнулась пряжки свого широкого пояса і... трішки злетіла над ослінцем, на якому сиділа. Тож от як вона по гілках стрибала!

— Тільки він вже сідає, — засмутилась. — Майже не працює. А я ще й на переклад його увімкнула! Бо в нього ще багато... цих... опцій є.

— Та який такий переклад! — обурено змахнула лапами Йева. — Ми ж тут всі космополійською розмовляємо. Вимкни, не саджай прилад!

І з цікавістю наблизила писок до пояса. Хіба що язиком на облизала. Плюмм теж зацікавлено запахнув озоном. Зазвичай антигравітаційні установки дуже складні й дуже великого розміру, а тут...

— В тебе батько, мабуть, гравітаційник якийсь? — запитала нджаянка.

— Ні, алфізик.

— Ух, ти! — вражено презирнулися шкети: бо алфізики працювали на передньому краї науки, де простір, енергія та час набували таємничих, ще не вивчених, властивостей.

Не було такого шкета, який би хоч раз у житті не хтів хоч трохи побути алфізиком.

— А як татка твого звуть? — запахом

ромашки запитав Плюмм.

— Дрюлаван.

— Дрюлаваа-а-ан... — протягнула Йеванджі Лай, а потім рвучко випросталась і якимось вражено запитала: — Доктор алфізичних наук Дрюлаван з Дельфи?

Ельніель зрозуміла, що бовкнула зайвого. І, немов мала дівчинка в дитячому садочку, затулила рот обома руками. Плюмм запахтів, як ціла городня ферма влітку. І лише Микитка нічого не розумів.

Йева кинула на друга якийсь стривожений погляд і попросила люмбарянина:

— Плюмме, будь ласка, космер, свій чи мій, зтягни сюди.

Плюмм зтягнув обидва. Бо були шкільні космоцикли схожі на дошки для літнього серфінгу і нічого було їм на осінньому дворі валятися.

— Дивись, — невідомо до кого озвалася Йева і, увімкнувши свій космер, увійшла до гіпернету. Інтернету галактичного. — Дивись, — повторила, набираючи в пошуковнику ім'я батька Ельніель.

— ...знаменитий алфізик... автор... дослідник... лауреат... — замерехтіли в повітрі голографічні літери.

Потім посеред дачної кімнатки виникло зображення високої худорлявої людини з довгим срібним волоссям і трохи трикутними вухами. Точнісінько такими саме, як і Ельніель. Вона з

дальнього краю ослінця закохано дивилася на батька. Микитці здалося, що на її зелених очах блищать сльози.

— ...після загибелі дружини у невідалому експерименті... один... закінчив... алфізичні таємниці часу... секретна приватна лабораторія... разом з донькою...

Ельніель вже схлипувала не криючись. А Йеванджі Лай раптом виокремила останній канал.

— ...разом з донькою на космічній яхті «Світильник Теонора». Прогулянковий зореліт мав провести екскурсію в околицях потрійної зоряної системи Альфа Центавра. Але біля Проксіми Центавра зв'язок з яхтою несподівано урвався. Випадково вона була знайдена через три місяці в двох світлових роках від Сонця. Воно, в свою чергу, розташоване в більш, ніж чотирьох світлороках від Альфи Центавра. Тож, за три місяці «Світильник Теонора» просто фізично не міг подолати таку величезну відстань. Крім того, на його борту не виявилось жодного живого екскурсанта зі ста, які придбали квітки на цей туристичний рейс.

Шкети вражено втупились на Ельніель, що обома руками розмазувала сльози по щоках і здригалась від ридань усім своїм гнучким тілом.

Глава 5. Нові обставини

Левітатор у Ельніель Йеванджі Лай забрала. Про всяк випадок. Аби не додумалась утекти з майже розрядженим приладом. Рятувальну капсулу заховали на горищі порожнього будинку Аглаї Тимофіївни. Вчителям нічого не сказали. Хоча Йева з цим була радикально не згодна.

Але Микитка затявся. Поки, мовляв, самі не розберемось в ситуації, дорослим нічого не казатимемо. Чи це він перед Темкою таким чином себе виправдовував? Перед яким продовжував відчувати жагучу провину за усі свої таємниці. Та й час ще був, аби все детально з'ясувати.

Плюмм не знав на чий бік пристати. Через це було вирішено залишити його на ніч разом з дельфійкою. Тим більше, що за нею все одне нагляд був потрібний. Адже спочатку вона просто ридала ридма, а потім з нею сталася справжня істерика. Після того, як Йева сказала, що треба хоча б з андроїдом Опанасом у Школі порадитись.

— Ні!! — заверещала. — Ні-і-і-і!!! Не кажіть, не кажіть нікому! Мені татко так наказав. Щоб я тут, на Землі, його чекала. І нікому нічого не говорила. Нікому-у-у!!!

Ельніель впала на спину й заметляла в повітрі ногами.

— Не кажі-і-і-іть!!! — замахала руками. — А

то татко не прийде! — почала аж битися потилицею об долівку.

Вражені такою поведінкою дорослої дівчини, Микитка, Йева та Плюмм втрюх ледве з нею впорались. Хоч знову швидко допомогу викликай. А потім дочекалися, поки дельфійка трохи заспокоїлась, забулася важким сном та й побігли до меланівського магазину. Принесли води, їжі, увімкнули телевізор і наказали Плюмму не випускати Ельніель з поля зору своїх квіток.

До Гременця дістались на Йєвиному космері. Просто на балкон Микитчиної квартири влетіли. Добре, що вже звечоріло.

Поки мама Аня та тато Саня вечерю готували, Йева зателефонувала до Школи, сказала що разом з Плюммом у Микитки заночує. Мама Аня підтвердила це. В загальних рисах. Бо про Плюмма не почула.

— От дивись, — казала після вечері Йєва, розтягнувшись на космері в Микитчиній кімнаті і знову увімкнувши гіпернет, — дивись, як погано галактичними новинам не цікавитись! А в галактичних новинах історію зі «Світільником Теонора» інакше, ніж таємницею тисячоліття вже й не називають. Мало того, що яхта була випадково знайдена там, де її не могло бути. Ще й з різнопланетянами на її борту сталася дивна річ. Страшна річ.

Нджаянка вивела на стіл невеличку голограму. Вона показувала одну з кают «Світильника Теонора». Стіни каюти буди прикрашені лазерними смолоскипами та лісовими голографіями з табунами єдинорогів. Величезне вікно-ілюмінатор, розчахнуте просто у відкритий космос, облямовували руни казково-ельфійського вигляду.

Микитка хотів було здивуватися тому, що у далекому космосі про земних ельфів знають. Але не встиг. Бо голограма трохи розвернулась і показала великий диван, на якому лежала... висохла мумія.

— ...в кожній каюті, — шерехтів звуковий супровід. — Вочевидь, трагедія сталася пізно вночі, коли пасажери відпочивали. Тільки дві каюти виявилися цілком порожніми. А генетична експертиза мумій виявила відсутність останків лише двох космополійців: доктора Дрюлавана та його доньки. Також був відсутнім один рятувальний катер...

Йева зупинила голограму і мовила:

— А ще експертиза показала, що матеріали, з яких був зроблений «Світильник Теонора», начебто постарішали на тисячі років під дією якогось таємничого випромінювання.

Вночі Микитці снилися зорельоти, схожі на середньовічні мечі. Якими керували мумії, вдягнені в скафандри, що нагадували лицарські обладунки.

А він з Йевою втівав від них на своєму космері й ніяк не міг втекти. Бо спереду йому перешкоджали постріли з бластеру, який тримала в своїх довгих руках Ельніель, донька Дрюлавана. А позаду йому заважала Йеаванджі Лай.

— Вставай, вставай, — трусила вона його за плече. — До тебе Темка прийшов.

Микита підскочив на своєму диванчику. Аж мама Аня вбік сахнулася:

— Ти чого!? Вставай, до тебе Темка прийшов. Я сказала, що ти ще спиш, але він якийсь дивний. Терміново, каже, ти йому потрібний. Сказав, що надворі тебе почекає.

Надворі стояв густий туман. Непроглядний. Але навіть в ньому було видно, що Темка не самий. А з Тайкою Студзинською та Гариком Непийводою.

— Ти чого спиш? — не вітаючись, заторохтів Артем. — Інших справ немає? Що там з Ельніель? Відпочила вже?

Микитка відчув, як довколишній туман згустився у ньому холодною люттю.

— Ти щ-що?! — засичав. — Вже все розп'ятав?

Темка сахнувся від нього, як оце мама п'ять хвилин тому:

— Ти чого!? — скрикнув ледь не її голосом. — Та я ж своїм розповів. Тайці й Гаріку.

Вони ж — нікому.

— Баз-зікало! Це вона просила — нікому.

— Та я ж своїм... — позадкував Темка. — Ми ж разом...

— Не сваріться, — втиснувся поміж ними Гарик. І зацікавлено повернувся до Микитки: — А вона що, насправді, ельфійка? Справжнісінька?

— Ні! Вона з художньої самодіяльності! Зі шкільного цирку вона!

— Не бреши! Я вчора з нею розмовляв. А сьогодні ще порозмовляю і...

— Не буде розмови! Втекла вона! Поки я в магазин ходив. Ніде немає!

— Що-о-о?!? Не бреши!

— Не брешу я, — кинув Микитка, наче сплюнув. І пішов до свого під'їзду.

— А от ми зараз перевіримо, — сказав хтось. Чи Темка, чи Гарик. — На місці.

Микитка рвучко розвернувся, але трійця його колишніх друзів з земної школи вже зникала в тумані. Щоправда, Тая на хвилинку зупинилась і рубнула хлопцеві:

— Ти як з нашої школи пішов, геть іншим став. Недобрим.

Та й побігла за Темкою з Гариком. А Микитка вкляк на місці, наче його по мармизі хряснули. А потім... Потім кинувся до своєї квартири, зметикувавши, що надумала ранкова трійця.

— Йева! — загорлав. — Йева, вставай!

Нджаянка вже була на ногах. Вірніше на лапах, біля знову увімкнутого гіпернету. Її котячі очі на собачій фізії були якісь розгублені. Аж зіниці вертикальні перекособочені.

— Ти чого? — пригальмував Микитка.

— Сину, — гукнув з передпокою тато Саня, — ми до лікарні сходимо. Аглаю Тимофіївну провідаємо. Ви вдома будете?

Йева вимкнула гіпернет. Хлопець висунув голову зі своєї кімнати:

— Ні. Ми погуляти підемо. З Темкою. В нього сьогодні ролеві ігри в Марсіянському парку. Ельфи з орками б'ються. Хвилюється.

— Добре, — вже зачиняла вхідні двері мама Аня. — Сніданок на кухні. Не втікайте голодні. І Темці піріжки візьміть. Йому, як мечем помагає, калорії на завадять.

Микитка тільки носом шморгнув знічено.

— Які такі ігри?... — обурено випросталась Йева.

— Погані ігри. Темка все Тайці та Гарику розляпав. Однокласникам моїм колишнім. Я сказав, що Ельніель втекла. Але вони, здається, не повірили. В Меланівку, здається, посунули. Нишпорити.

— От інфляція!..

— А то! Повна чорна дірка. Коротше,

випередити їх якось потрібно.

Випереджали на космері. Порушуючи всі шкільні настанови. Це ж добре, що туман стояв густючий. Ніхто з землі не побачив, як над гременецькими дахами до Дніпра майнув дивний серфер з двома сідоками на ньому.

В Меланівському дачному кооперативі поки що було тихо. Після того, як пані Аглаю до лікарні забрали, тут взагалі нікого не лишилося. Осінь же.

Плюмм дрімав на підвіконні, підставивши свої квіти сірому непевному світлу. Ельніель знайшла старі Микитчині олівці і щось малювала, висунувши кінчик язика. Ну, дитя мале, їй-бо! Ні, щось в неї з кебою не в порядку.

— Привіт, — кахикнула Йева, заносючи космоцикл до будиночку. За нею тупотів Микитка. — Значить так, терміново треба звідти драпцювати.

— Ага, — підтримав хлопець свою інопланетну подругу, — треба. Зараз, Ельніель, сюди Темка однокласників приведе. От тільки куди втікати, не втямлю.

— До Школи. До вчителів.

— Ти, що, Йево! Ми ж домовилися!

— Обставини змінилися. Ельніель, твій батько на зможе прилетіти з тобою.

В дачному будиночку настала важка тиша. Така важка, що здавалося долівка зараз провалиться

під її вагою. А тут ще Ельніель вскочила та й чобітком своїм по підлозі вдарила.

— Ні, не вірю! Він мені обіцяв!

— Дивись, — поклала Йева космер і почала налаштувати гіпернет. — Це я сьогодні вранці побачила, — звернулася до Микитки, — коли ти на двір бігав. — І знову здійняла очі на дельфійку: — Твій батько затриманий на Дельфі й обмежений в пересуваннях Агенцією безпеки Зоряного патруля. Заарештований, по земному.

Голографія, що вже замерехтіла в повітрі, показувала довгий коридор, по якому в супроводі двох кремезних болотян чвалав доктор Дрюлаван. У порівнянні з іншими голографіями, вигляд в нього був такий виснажений, начебто він постарішав за місяць не декілька десятків років.

— ...всі речові докази, — шурхотів голос диктора, — а також відсутність відомого алфізика на борту під час трагедії свідчать про його причетність до неї. Але він відмовляється надавати будь-які свідчення. Як і повідомляти про місцезнаходження своєї доньки. Тож, Департамент освіти ГАЛКОНу разом з Агенцією безпеки Зоряного патруля оголосили Ельніель фейр Дрюлаван в галактичний розшук...

— Ні-і-і-і!!! — аж зайшлась Дельфійанка. — Ні-ні-ні!!! — затрусилась. — Це неправильно. Це невірно. Батько нічого не робив, нічого. Я в цьому

впевнена! Я знаю! Йєво, Микитко, Плюмме, допоможіть батькові, допоможіть! Будь ласочка! Допоможі-і-іть!!!!

Глава 6. Таємна змова

Темка, Тайка й Гарик разів із десять обішли навколо дачного будиночка Грицаїв. Позаглядали у завішені вікна. Постукали. Обдивилися всю землю і на подвір'ї, і на сусідніх ділянках. Хіба що не вилизали ґрунтову дорогу на предмет слідів. Про щось посперечалися розмахуючи руками й посунули до лісу, майже невидимого в тумані.

Шкети спостерігали за ними крізь шпарину в запилуженій фіранці. Добре, що Плюмм додумався миттєво з вікна злізти та її напнути. Ельніель тихесенько схлипувала, відвернувшись від усього світу.

— Ти що, не розумієш?! — не менш тихо сичала Йєва просто на вухо Микитці. — Вона. Є. В галактичному розшуку. Це поки що Департамент та Агенція своїми силами діятимуть, її фотки прилюдно не розповсюджуватимуть. А потім?...

— Все одне вчителі матимуть голографку її, — слабенько пахнув йодом Плюмм. — Вони зобов'язані мати.

— От! А ти пропонуєш ховати її десь якось. І, взагалі, якась пришепелувата вона. Наче клепки в